JURNALUL UNUI ANIMAL DE COMPANIE

de Ciprian Mitoceanu

Sînt animal de companie… Este bine?!… Este rău?!… Şi una, şi alta, dar, gîndind la rece, cei mai mulţi semeni de-ai mei şi-ar schimba bucuroşi locul cu al meu. În fine, cred că şi eu, dacă m-aş bălăci în cocinile lor, tot la fel aş gîndi. L-aş invidia pe cel care poartă lesă scumpă, împodobită cu cristale şi diamante sintetice… Aş simţi nevoia să-i scot ochii celui care face baie la fiecare sfîrşit de săptămînă, baie adevărată, nu dizgraţioasa spălătură cu apă murdară din furtunul sub presiune, care te curăţă de jegul mai gros, dar ceea ce rămîne tot nu se poate numi curăţenie. Da, baie adevărată, cu şampon şi săpun. A trecut multă, multă vreme de atunci, dar încă mai simt pe spate împunsătura jetului de apă. E ca şi cum ai încasa o lovitură de bîtă, una zdravănă de tot, dar care, deşi doare îngrozitor, nu te pune la pămînt. Am făcut şi eu astfel de băi şi acum, după ce am petrecut nenumăraţi ani în calitate de animal de companie, nu m-aş mai întoarce la baia cu jetul sub presiune nici dacă ar trebui să mor de nu o fac. Dizgraţios şi traumatizant, mă lipsesc bucuros de aşa plăcere. Destul de tîrziu am înţeles că presiunea jetului era în mod voluntar reglată la limita suportabilului deoarece astfel puteau fi îndepărtaţi paraziţii din piele. Ce sînt ăia? Paraziţi… Substanţa activă din zgarda de la gît mă protejează împotriva unor astfel de neajunsuri. E adevărat, la început antiparazitarul îmi provoca o alergie care se manifesta prin strănut repetat şi pete roşii care îmi provocau usturimi înfiorătoare, dar, după o vizită la un individ în halat care se exprima într-un mod ciudat, toate problemele au dispărut. Baie săptămînală şi piele lipsită de paraziţi, da, hai, invidiaţi-mă…

Şi masa… Cine nu mă invidiază pentru traiul meu îmbelşugat? În fiecare zi mănînc de trei ori iar de Sărbători şi cînd stăpînii primesc vizitatori am dreptul şi la porţie suplimentară: toate resturile care cad de pe masa stăpînilor. Nu este minunat? Aproape în fiecare zi, am şi de unde alege, cine mai poate face asta? În locul resturilor delicioase, ceilalţi primesc numai un terci lipsit de gust, de cele mai multe ori prea fierbinte, care-ţi umple gura cu pustule apoase ce nu se vindecă niciodată. Oricine ştie că e mai bine şi pentru stomac, şi pentru gură, şi pentru piele să-l laşi să se răcorească un pic, dar cine are timp de aşa ceva? Toţi cei din ţarc sînt prea flămînzi să mai

aştepte. Lupta pentru hrană începe din clipa în care îngrijitorul, mereu acelaşi individ uriaş, dotat cu halat verde şi mănuşi de cauciuc vineţiu, răstoarnă găleata cu terci în troaca lungă care se întinde de la un perete la celălalt. Terci de porumb, ovăz sau grîu, terci de soia sau (sper din inimă să nu fie adevărat dar am auzit eu ceva…) făină din oasele înaintaşilor noştri. Puţinele ciolane rămase după trecerea prin Abator sînt aruncate într-un concasor cu dinţi de oţel şi transformate într-o pulbere care nu e deloc hrănitoare, în schimb conţine foarte mult calciu.

Se compară amestecul din găleată cu ce îmi cade mie zi de zi?… Nu… Bucăţele de ciocolată, pîine prăjită şi alune, fructe mici, cu seminţe pe care nu le poţi vedea cu ochiul liber, dar care sînt atît de gustoase… Dacă ar fi după mine, nu aş mînca nimic altceva în afară de fructe. Sînt fragede şi zemoase, numai bune de molfăit. Din păcate, nu e după mine; e după cum vor stăpînii. Ei încă nu pot înţelege de ce nu mănînc niciodată carne, carne de prima calitate, suculentă şi tot timpul servită într-un sos argintiu. Carne friptă sau fiartă… Lor li se pare aşa de bună… Mie nu. ŞTIU de unde provine carnea. Ştiu prea bine… EU NU O SĂ MĂNÎNC NICIODATĂ CARNE. NICIODATĂ!…

M-am născut într-o fermă, acolo unde, împreună cu alţi semeni de-ai mei, aşteptam să devenim mari. Destul de repede am aflat că nimeni nu-şi dorea să devină mare. Mă rog… e un fel de a spune. Fiecare vrea să devină mare, dar, în cazul celor de la fermă, era de dorit ca acel moment să vină cît mai tîrziu, peste o mie de ani dacă este posibil.

Îngrămădiţi în ţarcuri suprapopulate care aveau la un capăt un adăpost de scîndură negeluită, iar la celălalt troaca de care am pomenit, viaţa nu era din cale-afară de veselă. Soarele pătrundea printr-o fereastră minusculă şi multă vreme am crezut că aceea este Poarta Universului. Nimeni nu s-a obosit să-mi explice cum este cu fenomenul Răsăritului de Soare dar, foarte probabil, nimeni nu ştia.

Timpul trece greu cînd nu ai prea multe de făcut, cînd nu ai nimic altceva de făcut decît să dormi pe scînduri umede şi puturoase şi să te îndopi din terciul fierbinte. Mai exact, nu poţi face nimic altceva… Într-un ţarc mult prea strîmt pentru nevoile minime de spaţiu ale unui singur individ se îngrămădeau şi cîte şaptezeci de exemplare. Scînduri murdare de dejecţii şi urină, cărămizi lunecoase şi mucegăite. Peste tot cîte cineva dispus să

te calce pe picioare, sau să te calce pe burtă, pe cap, dacă te-ai gîndit să te odihneşti pe unde nu trebuie…

Şi, ca şi cum n-ar fi fost destul, toată suflarea din ţarcuri trăia sub povara Abatorului. Abatorul, măcelăria gigantică unde se sfîrşea scurtul şi anevoiosul nostru drum prin lume. Toţi ştiau de existenţa Abatorului şi despre ceea ce se petrece acolo. De unde? Nu am aflat niciodată, nu am păşit în viaţa mea pragul nici unui abator, dar, cu toace acestea, mă îndoiesc că atrocităţile descrise de semenii mei şi puse în seama Abatorului s-ar petrece altfel decît mi-au fost descrise în anii petrecuţi în ţarc. Asomarea cu o lovitură de ciocan în cap, Înjunghierea şi Sîngerarea, Jupuirea şi Tranşarea… Brr!… Mi se face pielea de găină numai cînd mă gîndesc. Nu ştiu exact ce înseamnă fiecare dintre ele dar, în orice caz, nimic nu este de bine.

N-am prins niciodată o Triere, eveniment funest care precede Abatorul şi operaţiunile dinăuntrul lui; Oraşul are nevoie de carne, de carne proaspătă, şi prin urmare, în ferme, Trierile se ţin lanţ. Cică veneau cîţiva inşi în salopete sîngerii, dotaţi şi cu filtre pentru bacterii, ceea ce-i făcea să arate ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o altă specie decît cea a stăpînilor. Ei erau Sortatorii. Te urmăreau prin nişte ochelari fumurii, speciali, care le afişa pe un display interior tot felul de date. Vîrstă, greutate, strat de grăsime, stare de sănătate… Toate aceste date despre tine ajungeau la cunoştinţa Sortatorului care decidea dacă erai bun sau nu pentru Abator. Cei care îndeplineau condiţiile cerute de Sortatori erau marcaţi cu o picătură de vopsea albastră, aruncată de un soi de pistol de genul celor cu care se joacă puştii Stăpînilor. Nimic mai mult. Nici măcar nu durea, dar picătura de culoarea cerului avea implicaţii mult mai groaznice decît se poate bănui.

După plecarea Sortatorilor, îngrijitorul care avea în primire ţarcul îi culegea pe Marcaţi şi îi aşeza într-o cuşcă înghesuită care, în mai puţin de o oră, pleca spre Abator. Din cînd în cînd, cîte unul dintre noi dispărea fără ca prin zonă să se fi arătat Sortatorii, ceea ce-i nedumerea pe neştiutori. Se pare că cei de la Fermă aveau nevoile lor de proteine şi lipide. Se hrăneau fără să mai ceară părerea Sortatorilor, fără să mai treacă hrana prin aprecierea ochelarilor fumurii.

Nu am prins nici o Triere, poate şi din cauză că ţarcul în care locuiam era populat cu tineret mult prea lipsit de substanţă

pentru a face interesul Sortatorilor. Faptul că nu i-am văzut nu înseamnă că Sortatorii nu au trecut niciodată pe la respectivul ţarc. Mai devreme sau mai tîrziu Sortatorii vin, nici o Fermă nu-şi propune să întreţină populaţia dintr-un ţarc doar pentru distracţie. Nu am văzut picior de Sortator în viaţa mea şi pot spune că am avut noroc. Asta pentru că, în locul Sortatorilor, ţarcul în care mă aflam a fost vizitat de o familie. O familie în regulă. Mama, tata şi doi copii, băiat şi fată. I-au vizitat pe cei de la Fermă, o vizită de prietenie, probabil, după care copiii au dorit să vadă şi ţarcurile. Şi dorinţa li s-a îndeplinit.

Au nimerit exact în timpul mesei şi au fost grozav de surprinşi să constate ce îngrămădeală, ce ţipete şi încăierări poate stîrni un pumn de terci aruncat în copaia de metal. Niciodată nu ni se dădea mîncare pe săturate deoarece excesul de hrană stimula depunerea depozitelor de grăsime pe oase, lucru pe care nu-l apreciau nici Sortatorii, şi nici clienţii. Şi lupta pentru hrană stimula dezvoltarea muşchilor, a cărnii cu aspect şi gust comercial.

Ce i-o fi plăcut fetei la mine? Era o roşcată cu ochi verzi şi pătrunzători, mie mi se părea de-a dreptul uriaşă, privind-o de jos în sus, dar pe lîngă părinţii ei, ale căror capete aproape că atingeau tavanul, era de-a dreptul delicată şi plăpîndă. În ţarc erau destui dintre care putea alege, mult mai de soi decît mine. De vină să fi fost ochii, verzi ca şi ai ei?

Buna mea Stăpînă, cea care m-a scos din Iadul Fermei şi al ţarcului, m-a scăpat de teroarea Sortatorilor şi Abatorului, a început să urle şi să mă strîngă la piept. Avea o piele care mirosea foarte frumos, niciodată nu mai simţisem o aşa desfătare olfactivă dar, de asemenea, nici nu mă mai simţisem la fel de înspăimîntat. Nu-mi dădeam seama ce se dorea de la mine şi nici nu îndrăzneam să fac vreo mişcare, să fiu scăpat de la înălţimea la care eram ţinut nu putea să însemne decît un drum la Abator fără intervenţia Sortatorilor.

Tatăl ei, şi mai uriaş, a încercat să mă ia din braţele fetiţei, dar aceasta nu mi-a dat drumul decît într-un tîrziu, cînd partida fusese decisă în favoarea ei. Uriaşul, mîrîind nu prea mulţumit, m-a apucat cu două degete de pielea de pe spate, partea cea mai sensibilă de care dispun. A fost îngrozitor, mi-a fost întinsă pielea atît de tare încît am crezut că voi sări din ea, dar nu am scos un cuvînt. Deşi nu înţelegeam exact ce anume

discută membrii familiei de Stăpîni, ştiam că fetiţa vrea să mă ia cu ei. Încă nu ştiam ce anume poate însemna asta, dar pe atunci nu întrevedeam soartă mai cumplită decît sfîrşitul în ghearele Abatorului.

După ce uriaşul Stăpîn m-a cercetat şi a dat mulţumit din cap, am fost ambalat într-un sac de hîrtie şi, cîteva ore mai tîrziu, mi-am cunoscut noua casă. O menajeră, mare cît o stîncă şi la fel de delicată, m-a îmbăiat şi apoi mi s-a dat voie să dorm într-o cutie de sub patul Stăpînei Daikkaa.

O soartă fericită, nu?… În loc să ajung la Abator sau pe masa celor de la Fermă, am devenit animal de companie. Nu e chiar ciudat, vecinii, au şi ei un animal de companie din aceeaşi specie, deşi alţii preferă pisicile uriaşe sau şopîrlele din aceeaşi categorie. Dar e bine… Drept răsplată pentru faptul că am fost scăpat de la Fermă trebuie să-mi distrez Stăpîna şi pe ursuzul ei frate, care nu pierde nici o ocazie să-mi amintească de tigaia în care o să mă pună la prăjit atunci cînd o să-i vină cheful de o bucăţică bună şi grasă. Poate că o va face, într-o bună zi, mai bine zis o zi a dracului de ghinionistă pentru mine, dar pînă atunci încerc să mă bucur de răgazul pe care mi l-a lăsat.

Am învăţat să mă joc cu mingea, Stăpîna foloseşte nişte mingi uriaşe şi grele, dar, dacă mă opintesc cum trebuie, pot să le arunc foarte departe. Cercul e şi el foarte amuzant, aproape că nu mă satur aruncîndu-l… Şi cîte şi mai cîte… Cea mai mare parte a zilei o petrecem în parc, împreună cu prietenele şi prietenii Stăpînei. Uneori mai încasez cîte un ghiont sau cîte un şut, dar mă fac că nu observ. Doare al dracului de tare, mai ales cînd mă apucă de piele, încercînd să mă ridice; cîteodată mai mîrîi şi mă fac că vreau să zgîrii sau să muşc, dar niciodată nu am făcut-o şi nici nu o voi face; muşcătura noastră poate transmite o mulţime de boli şi Stăpînii îi eutanasiază pe cei agresivi.

Seara mă culc tot sub patul Stăpînei, îmi place la nebunie să mă întind printre lucrurile ei. Iubesc tot ce este al Stăpînei, chiar şi pantofii ei de sport, care miros a transpiraţie acră tot timpul. În fond ea mi-a salvat viaţa…

E chiar bine de trăit ca animal de companie, dar cît o să ţină asta? Nu prea mulţi au şansa să schimbe Abatorul cu confortul unei case tihnite şi, prin urmare, dacă aş suferi un accident grav sau Stăpîna s-ar plictisi de mine şi şi-ar dori un alt

animal de companie, mai tînăr şi mai viguros, ce pot să fac? Ce altceva mă aşteaptă decît Abatorul? Sau lada de gunoi?

Stăpînii Cei Mari, părinţii Stăpînei mele, vorbesc despre faptul că ea trebuie să plece mai departe la şcoală; copilăria ei se cam apropie de sfîrşit şi trebuie să-şi desăvîrşească educaţia într-o instituţie aflată departe de casă. Ce o să se întîmple atunci cu mine?

E greu de crezut că Stăpînul, fratele mai mic al Stăpînei, îşi va face timp şi pentru mine; nu am nevoie de prea multe, pot fi şi ignorat, dacă altfel nu se poate, cer doar să fiu lăsat în pace şi să nu cunosc niciodată Abatorul. Să nu cunosc ororile Fermei, privirea scrutătoare a Sortatorilor, să nu cunosc foamea şi setea…. Cam multe temeri pot trace prin capul unui animal de companie, nu?

A, şi mai am şi unele speranţe… Acum cîteva zile am auzit-o pe Stăpînă că doreşte să-mi facă rost de o pereche, asta ca o compensaţie pentru faptul că a refuzat să mă sterilizeze în tinereţe. Cică i-ar plăcea să vadă cum ne creştem urmaşii şi, de ce nu?, poate c-o să-şi deschidă şi o mică fermă, ceva mai încolo… Acest lucru este permis, chiar încurajat de lege. Nu mă prea văd în postura unui animal de prăsilă dar, dacă aceasta este vrerea Stăpînilor, o voi face. Îmi iubesc modul de viaţă; evident, mi-aş dori să-mi împart drepturile cu Stăpînii, dar de vreme ce ei nu schiţează nici un gest în această direcţie, eu n-o pot face. Nu ştiu ce-mi rezervă viitorul şi nici dacă aş şti n-aş putea face nimic pentru a-l schimba. Să fug de acasă?!… Ar fi o idee… Da… Deocamdată însă prefer să joc rolul unui cuminte şi supus animal de casă. Şi chestia aia cu împerecherea… Am înţeles de la stăpîni că poate fi a naibii de plăcută…

* * *

Da, da… Cam asta e tot ce pot să spun despre viaţa mea trecută. Căci a trecut ceva vreme, dar asta nu înseamnă că nu pot evalua totul la timpul prezent. Numai amintirea unor clipe foarte plăcute, a unei apuse fericiri, mă ajută să-mi înfrunt nefericirile prezente. Sînt sigur că trecuta fericire n-o să mai revină niciodată, nu, aşa ceva este imposibil. Imposibil!…

Totul mergea atît de bine, totul era perfect. În casă se vorbea din ce în ce mai mult despre o parteneră de viaţă pentru mine, o parteneră alături de care să formez o pereche şi cu care să mă împerechez, da, straşnic joc de cuvinte. Visam zi şi

noapte la împerechere, mai ales noaptea, cînd dormeam singur, în culcuşul meu de sub patul Stăpînei…

Dar micul meu univers perfect a fost distrus fără veste. Fără să mi se dea cel mai mic avertisment. De, trebuia să-mi dau seama de asta, nimeni nu se oboseşte să dea explicaţii unui animal de companie, mai ales că provine dintr-unul crescut pentru consum.

Stăpîna Daikkaa a trebuit să plece la şcoala aia despre care vorbeau mereu părinţii ei. Bine, în mod normal, asta ar fi trebuit să se întîmple peste vreo cîţiva ani. Din păcate, s-au întîmplat nişte chestii — n-a binevoit nimeni să-mi explice în amănunt despre ce anume era vorba — şi buna mea stăpînă, cea care-mi făcea toate poftele, mă alinta şi chiar dorea să-mi facă rost de o pereche numai a mea, a trebuit să plece la şcoala aia, şcoală care mi-a ruinat tihna.

A plecat într-o dimineaţă, plîngînd de sărea cămaşa pe ea. N-a uitat să mă sărute de despărţire, să-mi aranjeze încă o dată fundiţa şi să-şi întrebe mama dacă mi-a împrospătat rezerva de deparazitant din zgardă. Aş fi dorit să mă ia cu ea, acolo la şcoala pe care începusem s-o urăsc încă din clipa în care aflasem de existenţa ei, deşi habar n-aveam ce putea însemna „şcoala”. Poate că şi Stăpîna ar fi dorit să mă ia cu ea, dar se pare că nu putea să facă chiar tot ce îşi dorea. Reguli de Stăpîni…

Stăpîna a plecat, nu mi s-a mai dat voie să intru în camera ei, să mă ascund printre lucrurile ei, să mă joc cu mingea sau să mă odihnesc pe pernuţa mea specială. Mi s-a făcut culcuş într-o cutie, aruncată sub scară. Responsabil de soarta mea a devenit fratele mai mic al Stăpînei Daikkaa, mucosul şi nesuferitul Agirdop. Viaţa mea a cunoscut o rapidă şi iremediabilă înrăutăţire.

Lui Agirdop, cu ochii lui verzi, aproape lipiţi unul de altul, şi gura lui strîmbă, plină de dinţi asimetrici, îi plăcea la nebunie să se joace cu mine, numai că eu nu agream deloc atenţia cu care mă copleşea mezinul familiei. Ajunsesem să regret zilele petrecute la Fermă, şi cînd spun asta nu este nici un fel de exagerare. Pot spune că Agirdop era nebun de-a binelea. Cîte chestii n-a inventat pentru a-mi face viaţa grea…

Cel mai rău dintre toate era curentul electric. Cred că ştiţi cum e cu curentul ăsta… Da, e necesar, e peste tot, fără el

lucrurile se mişcă încet, cel mai adesea deloc… Toată lumea îi laudă virtuţile, se înfiorează la gîndul că s-ar putea să se supere şi să-şi epuizeze forţa aia a lui… Pe mine curentul electric m-a făcut să plec de acasă.

Doi electrozi, doar de atît avea nevoie Agirdop pentru a mă face să simt chinurile iadului. Vi s-a întîmplat să vă electrocutaţi? Accidental, desigur, nu cred că există cineva pe lumea asta care să-şi dorească să se electrocuteze voluntar.

Şocul resimţit atunci cînd energia scăpată de sub control îţi intră în organism… Scuturăturile violente, care te fac să pierzi controlul asupra sfincterelor. Dinţii care-ţi clănţănesc în gură, gata să crape. Şi durerile de ochi…

La început se mulţumea să-şi prindă electrozii de blidul meu de hrană, o troacă de inox. Apoi îşi strecura uneltele de tortură în aşternutul meu sărăcăcios, le lăsa înadins aruncate pe acolo pe unde obişnuiam să trec. Mă pîndea… Îl simţeam de fiecare dată, ascuns pe undeva, rînjind cu gura lui rea şi plină de dinţi stricaţi, cu ochii lui verzi ieşiţi din orbite, gata să soarbă fiecare strop din suferinţa pe care mi-o provoca. Stătea ascuns şi nu ieşea a iveală decît în clipa în care corpul îmi era zguduit de şocurile electrice. Ceea ce pentru mine era un adevărat iad, pentru Stăpînul meu nu era decît o nevinovată distracţie. Iar Stăpînii, părinţii lui, nu dădeau prea mare atenţie acestei distracţii a odraslei. I-au spus doar de cîteva ori să nu mă mai chinuie, şi atît. Ar fi putut să-i arunce blestemaţii de electrozi la gunoi, dar nu au făcut-o. De ce s-o facă? Nu eram decît un amărît de animal de companie, mai exact un animal de Fermă, crescut îndeobşte pentru a fi sacrificat şi mîncat, transformat într-un dobitoc de casă… Oricînd se puteau întoarce la Fermă să-şi ia altul.

Am cedat în clipa în care micul tiran a dus lucrurile prea departe. Fără veste, m-a înşfăcat din culcuşul meu, mult mai neprimitor de cînd stăpîna Daikkaa plecase de acasă. M-a înşfăcat de după cap, în ciuda faptului că mă zbăteam şi încercam să-i scap, şi m-a dus în grădina din spatele casei. Acolo, lîngă un copac, aşteptau electrozii, uneltele diavolului, cu cozile lor roşii şerpuind prin iarbă.

Mi-am dat imediat seama ce voia să facă. Voia să mă lege de un copac şi să mă electrocuteze. Se săturase să mă supună la descărcări electrice „întîmplătoare”. Voia mai mult.

Nu-l mai mulţumea să controleze numai intensitatea descărcărilor electrice, dorea să controleze şi durata acestora.

Aşa ceva nu puteam accepta. O înţepătură electrică e insuportabilă, dar dacă durează cîteva minute? La intensitatea dureroasă care-mi răscolea fiecare fibră a bietului meu corp ar fi putut foarte bine să dureze şi o veşnicie.

Am început să mîrîi şi să mă zbat. Canalia rîdea şi mă strîngea şi mai tare de ceafă. Dar cînd a încercat să mă lege de copac, i-am scăpat. Mi-am înfipt colţii în mîna lui butucănoasă, l-am zgîriat pe obrajii puhavi. Îl uram, niciodată nu mi-a plăcut băiatul acela plin de ifose şi cu apucături ciudate, dar nu mi-am putut închipui că o să-mi placă să-l aud ţipînd de durere.

M-a aruncat în iarbă şi a început să-şi lingă rănile, aşa cum numai o sălbăticiune poate să o facă. Pentru moment scăpasem, dar mi-am dat seama că rănile pe care i le provocasem lui Agirdop au marcat sfîrşitul existenţei mele în casa familiei lui. Stăpînii nu aveau să tolereze un animal violent în casa lor, nu atîta timp cît acesta putea fi înlocuit cu uşurinţă.

M-am strecurat prin gard, urmărit de urletele tiranului care-şi chema părinţii în ajutor. Dacă aş fi fost prins la faţa locului riscam să fiu ucis cu o lovitură de picior sau cu vreo piatră bine aruncată.

Ce puteam face? Fără veste, existenţa mea tihnită se sfîrşise. Nu aveam curajul să-mi imaginez că m-aş putea întoarce în casa Stăpînilor, nici chiar dacă Stăpîna Daikkaa, singura mea nădejde, s-ar fi aflat în camera ei şi nu undeva aiurea, pierdută printr-o şcoală care trebuia s-o transforme în ceva ce fratele ei, probabil, nu avea să devină niciodată. Locul lui era la Casa de Nebuni.

Nici chiar Daikkaa nu ar fi putut să-mi salveze pielea. Părinţii ei ţineau la ea, dar nu erau dispuşi să-i îndeplinească toate mofturile. Prezenţa unui animal în casă fusese trecută cu vederea, dar mă îndoiam că lacrimile bunei mele Stăpîne ar fi reuşit să justifice păstrarea unui animal agresiv. Eram pe cont propriu şi cel mai mare regret pe care-l aveam era că nu apucasem să mă îndop cum se cuvine înainte de a fugi. Nu mai fusesem niciodată de capul meu prin oraş, dar intuiam că o să treacă o vreme pînă să mai mănînc ceva ca lumea.

Primul lucru pe care l-am făcut, după ce mi-am evaluat situaţia nenorocită, a fost să mă întreb ce anume voi face.

Nu puteam spera că voi fi căutat pentru a fi dus acasă, văzusem de multe ori afişe cu animale de companie pierdute, prinse pe stîlpi sau pe garduri, dar nici unul nu prezenta pe cineva de specia mea. Probabil că deţinerea unui astfel de animal de casă era umilitoare, orice stăpîn cu dare de mînă îşi putea permite ceva mai bun, existau atîtea posibilităţi.

Nu puteam risca să rămîn în oraş. Puteam fi găsit de Stăpîni şi, în cel mai bun caz, trimis la Abator. Şi mai exista posibilitatea să fiu prăjit la foc de cutii din carton de către vagabonzii care-şi făceau veacul printre tomberoanele de gunoi. Se mulţumeau cu ce aruncau alţii, în mod sigur o bucăţică fragedă şi durdulie ca mine le-ar fi făcut cu ochiul.

Am ales pădurea, în mintea mea era un loc mult mai puţin primejdios decît urbea populată cu Stăpîni ţicniţi şi variantele lor decăzute, vagabonzii care le scotoceau gunoaiele. Dacă aş fi ştiut cîte primejdii ascunde şi pădurea, poate că nu aş fi avut curajul să păşesc nici măcar dincolo de lizieră. Dar eram prea înspăimîntat, prea dornic să scap de Stăpîni şi, mai ales, prea neştiutor. Mult prea neştiutor.

Cred că m-au simţit încă de cînd am trecut de primii copaci, dar au evitat să se apropie. Probabil au considerat că era mai bine să mă evalueze înainte de se arunca asupra mea. Pentru ei, eram un ciudat, un străin…

Cînd i-am zărit în faţa mea, era prea tîrziu să mai fac ceva. Şi ce aş fi putut face?

Semănau cu mine, doar că arătau mult mai jigăriţi şi, mai ales, aveau în privire o agresivitate pe care nu o credeam posibilă la cei din specia mea. Asta m-a înfiorat, privirile lor pline de ură.

Am vrut să fug, dar n-am apucat să fac nici doi paşi cînd m-au rostogolit la pămînt.

—Stai pe loc!…

A fost un şoc, un şoc imens. Să-i aud vorbind, asemenea mie…

M-am supus, ce altă alternativă aveam? Doi dintre semenii mei mi se aşezaseră pe spate. Nici să respir nu mai puteam.

Cel care-mi ordonase să mă opresc s-a apropiat cu paşi apăsaţi. Mi-am dat seama de la început că el era cel care controla grupul.

M-a pipăit, ca şi cum ar fi fost un nenorocit de Evaluator. Mi-a pipăit şuncile, clătinînd din cap nemulţumit. Cred şi eu, în comparaţie cu mine, era numai piele şi os. Dar cel mai tare păreau să-l intereseze bucăţile de pînză cu care Stăpîna găsise de cuviinţă să mă înveşmînteze. A zăbovit îndelung şi asupra zgărzii de protecţie contra paraziţilor. Unghiile lui, lungi şi neîngrijite, îmi provocau tot felul de zgîrieturi pe gît, dar nu am scos un sunet. După ce cunoscusem ororile curentului electric, ghearele care-mi mutilau epiderma erau chiar suportabile. Şi intuiam că de hotărîrea lui depindea întregul meu viitor, care o fi fost acela…

—Un domestic, a hotărît masculul dominant, fără prea multă tragere de inimă.

—Ce facem cu el?

—Ce să facem? O să-l păstrăm, se poate dovedi de folos…

Aşa am fost admis între Sălbăticiţi.

Zilele care au urmat au fost destul de neplăcute, îmi lipsea confortul căminului Stăpînilor, blidul cu resturi, oferit la ore fixe, micul meu lighenaş cu apă, culcuşul meu din materiale reciclabile… Toate acestea, şi cîte altele îmi lipseau, dar aveam tovărăşia Sălbăticiţilor.

Alfa, cel care conducea grupul format din douăzeci de bărbaţi şi zece femele, se bizuia mult pe forţa lui brută pentru a-şi domina ceata. Cu toate acestea, pot spune că era cel mai inteligent şi mai practic Sălbăticit pe care l-am cunoscut.

M-a învăţat să recunosc rădăcinile şi fructele comestibile. Şi terciul pe care ni-l serveau la Fermă era mai gustos decît majoritatea „delicateselor” pe care ni le procuram în pădure, dar am ajuns să apreciez mai mult libertatea decît gustul hranei.

Alfa îmi punea tot felul de întrebări despre viaţa mea de pînă atunci. Cel mai mult îl interesase, în primă fază, Ferma, după care interesul lui se mutase către modul de viaţă al Stăpînilor.

La început am crezut că-l interesa, pur şi simplu, modul de viaţă al Stăpînilor, dar în curînd mi-am dat seama că Alfa urmărea ceva. Era prea meticulos, prea calculat. Numai printre Stăpîni mai întîlnisem asemenea chiţibuşari.

Voia să ştie totul, dar absolut totul, şi de aceea de foarte multe ori îmi venea destul de greu să-l mulţumesc. Şi se irita cumplit. Nu putea pricepe, trăisem printre Stăpîni, ar fi trebuit să ştiu mai multe, ar fi trebuit să mă informez mai bine, să-i studiez mai atent. Irosisem degeaba ani întregi, ani petrecuţi printre Stăpîni.

—Nu înţeleg, l-am întrebat într-o zi. De ce te interesează atît de mult Stăpînii?

Nu mi-a dat nici un răspuns. Cînd Alfa nu vrea să-ţi răspundă, cel mai bine este să nu repeţi întrebarea. Reacţia lui poate fi la fel de dureroasă precum curentul electric.

Am aflat destul de curînd de ce anume îl interesau genul acela de amănunte.

* * *

Dimineaţa răcoroasă de toamnă ne-a găsit, pe mine, pe Alfa şi grupul lui, la marginea oraşului din care fugisem cu două sezoane în urmă. Timpul trecuse repede şi acum doar un observator foarte înzestrat ar fi reuşit să mă deosebească de restul cetei. Grăsimea mi se topise de pe muşchi, arsurile provocate de curentul electric mi se cicatrizaseră, la fel cum se cicatrizaseră şi rănile pe care le căpătasem din cauza lipsei mele de experienţă în pădure. Arătam ca un Sălbăticit. Eram unul de-al lor.

Alfa a avut pretenţia să ne aşezăm în jurul lui, pe nişte muşuroaie părăsite, iar el, de la înălţimea unei buturugi, a început să ne vorbească. Tare şi răspicat, aşa cum numai Alfa era în stare, el, cel mai puternic mascul al turmei.

—Ce sînteţi voi? Ce sîntem noi?

Cred că aştepta un răspuns din partea noastră deoarece a repetat întrebarea. Şi ce puteam să-i răspundem? Că eram turmele crescute de Stăpîni pentru a le satisface nevoia de carne, de proteină? Că eram nişte fiinţe care puteam gîndi şi reacţiona, în ciuda părerii Stăpînilor despre noi? Aveam sentimente, eram capabili să învăţăm, dar nici pe departe nu ne puteam ridica la nivelul Stăpînilor. Ei erau capabili de… altfel de trăiri. Aş fi putut să spun cîte ceva din tot ceea ce gîndeam, dar mi-am dar seama că trebuia să tac.

—Cine sîntem? V-aţi pus vreodată întrebarea asta? Cine sîntem sau, mai degrabă, ce am fost? Ştie cineva ce am fost?

La întrebarea asta chiar că nu i-aş fi putut servi nici un răspuns. Cred că în nici un caz Alfa nu se aştepta ca cineva să-i spună să dintotdeauna fuseserăm animalele de hrană ale Stăpînilor.

—Nu ştiţi?!… Ei bine, nici nu mă aşteptam să ştiţi. De-a lungul timpului specia noastră a devenit nevolnică, prea puţin preocupată de ceea ce a reprezentat ea odată. Semenii noştri s-au mulţumit să scormonească prin gunoaie şi să privească înainte, la ceea ce poate aduce ziua de mîine, la ceea ce poate aduce următoarea oră sau chiar următoarea clipă. Nimeni nu ne poate învinovăţi pentru asta, afară, poate, de noi înşine. Trebuia să privim şi înapoi, să nu uităm ce am fost, şi să ne cutremurăm la gîndul a ceea ce am ajuns.

A fost o vreme cînd Lumea era a noastră. Au fost timpuri cînd noi stăpîneam totul şi dispuneam de tot ce ne înconjura după bunul plac, după nevoile noastre. Da, noi am stăpînit Lumea şi bogăţiile ei, Noi, şi nu Ei, sîntem stăpînii de drept ai acestui colţ de Univers. Mă întreb dacă ştie vreunul dintre voi ce este acela Univers, ce reprezintă sclipirile de pe cerul nopţii şi mingea de foc orbitoare din văzduhul zilei… A fost o vreme cînd fiecare dintre noi ştia toate astea şi multe altele. Noi eram Stăpînii…

Dar ignoranţa şi ambiţiile ne-au pierdut. Puternicii zilei au declanşat un cataclism în care a pierit majoritatea celor asemenea nouă. Specia noastră a fost aruncată cu multe mii de ani înapoi, aproape de începuturile existenţei ei. Nimeni nu se mai lupta pentru confort, pentru înţelepciune, principala noastră ţintă devenise lupta pentru supravieţuire într-o lume care ne devenise dintr-o dată extrem de ostilă.

Poate că am fi reuşit să ne redresăm, pentru unii nu era decît o criză, una a naibii de nasoală dar nu imposibil de depăşit.

Dar au venit Ei. Dintr-o găoază de Univers s-au năpustit asupra noastră cu navele lor argintii. Ne-au adunat în Ferme şi au început să ne masacreze pentru nepreţuita lor hrană. Unii dintre noi am rămas în libertate, continuînd să trăim cu te miri ce. Ne-au lăsat în pace, pentru propria lor plăcere. Unul de-ai noştri trăit în pădure are carnea mai fragedă decît cea a unui animal de fermă, întrebaţi orice nenorocit care ne mănîncă şi nu vă va spune altceva.

Vă întrebaţi de unde ştiu astea? De unde ştiu cine am fost şi care a fost drumul decăderii noastre? Ei bine, cînd alţii erau interesaţi doar de hrană şi înmulţirea speciei, cîţiva, o mînă dintr-ai nosştri, au încercat să păstreze amintirile. Transmise de la unul la altul, prin viu grai, amintirile s-au păstrat, am reuşit să nu uităm cine am fost. Am reuşit să ne păstrăm mîndria, ura şi dorinţa de a ne relua locul într-o Lume care a fost dintotdeauna a noastră.

Ei sînt intruşii, uzurpatorii. Ei sînt cei care s-au strecurat în casa noastră şi ne-au dat afară ba, mai mult decît atît, ne-au tratat mai rău decît pe sclavi. Ne-au transformat în mîncare, au ajuns să ne trateze asemenea unor hălci insensibile de carne.

Şi nu putem permite asta. Noi sîntem Stăpînii, adevăraţii Stăpîni. O să luăm înapoi ceea ce este al nostru. O să vedeţi…

Pentru început am atacat o casă. Casa foştilor mei Stăpîni. Alfa a insistat să lovim acolo prima dată. Ştia el ce ştia. Îşi făcuse planul de multă vreme şi nu puteam face nimic pentru a-l opri. De fapt, nici nu voiam asta. Gîndul că fusesem tratat ca un animal de fermă, chiar dacă foarte bine pentru un animal de fermă, cînd ar fi trebuit să fiu unul dintre Stăpîni, mi-a mobilizat toate resursele de ură.

Ştiam pe unde se intră în casă, chiar şi atunci cînd uşa era încuiată. Ştiam toate cotloanele. Ştiam ce trebuie să fac. Alfa doar îmi deschisese ochii.

Am lovit năprasnic, în miez de noapte. Şi nu am avut milă.

Primii au căzut Stăpînii cei mari. Cei care se credeau stăpîni. I-am zdrobit cu pietre şi bîte. Erau atît de uluiţi, încît nici nu au reacţionat. Alfa impusese ritmul şi-şi coordona ceata cu sunete guturale. Nici unul dintre bărbaţi nu s-a oprit decît în clipa în care cei doi monştri cu ochii verzi au fost transformaţi într-o masă informă de carne. Apoi am atacat camerele de sus.

În prima cameră l-am descoperit pe Agirdop, urla înspăimîntat, ţinîndu-se de pereţi. În sfîrşit, cunoscuse şi el spaima.

Mi-ar fi plăcut să-l conectez la electrozi, merita din plin. Din păcate nu am avut timp. L-am zdrobit cu bîtele pînă a devenit o pată stacojie pe duşumea.

Cel mai greu mi-a fost cînd am năvălit peste Daikkaa. Dintre toţi Uzurpatorii se purtase cel mai frumos cu mine. Fără

îndoială că ei i se datora faptul că nu sfîrşisem într-unul dintre abatoare şi apucase să aflu care era adevărul despre specia mea. Ea mă salvase de Sortatori şi de oroarea Fermei, dar nu trebuia să uit nici măcar o clipă că făcea parte din banda de cotropitori cosmici care ne urgisise la iadul Fermelor de îngrăşare. Fără sentimentalisme. I-am zdrobit capul, urmărit de privirea ochilor ei verzi. Asta i-a fost, trebuia să fi rămas la casa ei, în găoaza aia de galaxie din care a venit.

Am părăsit casa plini de sîngele cotropitorilor, dar şi de speranţe. După multă vreme, specia noastră îşi regăsise demnitatea. Îi atacasem pe cotropitori.

* * *

Din zi în zi sîntem tot mai mulţi. Mai puternici. Niciodată nu aş fi crezut că subteranele oraşelor, pădurile, gropile de gunoi şi alte asemenea locuri pot ascunde atîţia dintre noi. Mereu ni se alătură grupuri noi, Alfa este un bun orator, mereu reuşeşte să-i convingă să se lepede de starea de animalitate şi să-i atace pe uzurpatori.

Sînt conştient că pentru aceste mici victorii ale noastre va trebui să plătim un preţ foarte mare. Uzurpatorii nu vor asista nepăsători la revolta noastră. Nu vor accepta ca animalele din fermele lor de îngrăşare să le masacreze semenii. Vor întreprinde ceva, este o chestiune de timp pînă să reacţioneze în forţă. Ne sînt superiori ca dimensiune şi armament, dar sînt convins că-i depăşim ca motivaţie. În fond, aceasta este casa noastră, nu a lor.

NU E CASA VOASTRĂ, LICHELELOR, PLECAŢI ÎNAPOI, ÎN GĂOAZA AIA DE GALAXIE DE UNDE AŢI VENIT!… DOAR ASTA AM SĂ VĂ SPUN…